

Pocítí-li dnes člověk potřebu vyjavit svůj zásadní postoj k ožehavým tématům globálního dosahu, uvědomí si, že domácnost je arénou značně omezenou. A to jak v otázce témat, tak i praktického dopadu. Existuje na to pěkné přísloví o nabízení jistých šperků domácím zvířatům. Muž s přetlakem vytříbených názorů se tudíž zvedá a vyráží směr restaurace. Že to není o muzice? Ale je. Tedy, ponechme to oné pověstné "věci názoru" (cosi jako "neviditelná ruka trhu"). Náš "muž" vchází do přiměřeně švelící hospůdky, zasedne ke stolu zpola zaplněnému potenciálními oponenty, respektive "přizvukovači", a nadechne se k zásadnímu prologu. V té chvíli periferním pohledem zaznamená, že obsluha odstraňuje sousední tři stoly a vytváří tak prostor pro "cosi".

Přichází dívka. V jedné ruce malý futrál, v druhé kazeťák. Pěkná. "Muž" se stává malým a ještě menším. Česká hospoda zažila již mnohé. A "on" si ještě živě vybavuje, jak do jedné z nich zavítalo děvče sice pohledné, avšak zřejmě dezorientované. Jak jinak si vysvětlit, že si tehdy lokál spletlo s šatnou a navíc vyžadovalo při svém počínání asistenci "dobrovolníka". A tím se tentokrát rozhodně stát nehodlá.

Naštěstí tentokrát následuje dívku hned dvojice pomocníků. Vlastně spoluhráčů. Na uvolněném prostoru hbitě rozestaví hudební aparaturu, krátce naladí nástroje (ponechme stranou, že smysl právě tohoto počínání se později ztrácí), rozhlédnou se po konsternovaném obecenstvu a vycení chrup různé jakosti. "AHOJ! My jsme

--- *cenza* ---

!" Nevěřili byste, jak smrtelným koktejlem může být elektrická kytara, baskytara a elektrické housle ve stylu Vanessy Mae. Temelín, blízkovýchodní konflikt a pивní cenová politika jsou rázem odsunuty na vedlejší kolej.

Po hospodách si přivydělávající skupiny se nesnaží do štamgastů pumpovat vlastní tvorbu. Kdo ví, možná ani žádnou nemají. Snažím se (no jo, netřeba dále zapírat - onen "muž" jsem já) rozpoznat jednotlivé kousky podle prvních tónů. Zhusta se nedaří. Ačkoliv se přece jen "chytám" o pikosekundu dříve než ostatní štamgasti. Že jsem nikdy nijak zvlášť nepřilnul ke stylu country mi nijak nebrání omluvně vzhlížet k Nebeským branám Michala Tučného. Při další písni roním imaginární slzu za Romana Horkého a dostávám chuť vraždit koně, ačkoliv jsem zpěvákem nabádán k opaku. Zároveň se nenápadně rozhlížím, zda do dveří podivnými stezkami osudu nevchází ozbrojen Miki Ryvola.

Já vám nevím. Vystupování těchto "hospodských", či chcete-li "zábavových" kapel, není ničím novým. Ba ani ojedinělým. Podniků, využívajících toto zpestření, je nepočítaně. Stejně jako kvalitativních stupínků, do nichž lze jednotlivá uskupení zařadit. Od popsaného případu, před nímž prchám, až po produkci, při které nezřídka ošoupu i dlaně při nesmělém potlesku. Mnozí podobné oživení dokonce vyhledávají; především v případech, kdy je možné potrápit i tělo při tanci. Lidé dostanou to, co očekávají (tedy především skladby, které najdete na nejrůznějších všeobíhajících teleshoppingových kompilacích), tu a tam si nechají zahrát "tu svoji" a odcházejí spokojeni.

Jde o obyčejné parazitování na cizí pověsti? Uspokojení čistého konzumu levnou formou? Prostředí, kterým by OSA mohla procházet s nataženým kloboukem? Nebo snad nikoho neurážející lidová zábava? Zábava pro nenáročné, nebo pro ty, kteří alespoň v dané chvíli nemají náladu rozlišovat přesnost, souhru a přesvědčivost?? Já nevím. Je to opravdu jen moje malé "au"? občasné? A vaše?